

KIMMO AROLUOMA

VIIMEINEN
KIERTUE

LIKE

Kiitos Otavan kirjasäätöille ja Suomen tietokirjailijoille kirjoitustyön tukemisesta.

Kiitos Lari Mäkelä, Jarkko Jokelainen ja Jenni Heiti tuesta, avusta ja inspiraatiosta.

Kiitos Tanja Heikkilä yhteisistä hetkistä tekstin eri versioiden äärellä.

Kiitos HIMin jäsenille myötämielisyydestä, keskusteluista ja huomioista kirjoitusprosessin aikana.

Kiitos myös muille haastatelluille sekä kaikille heille, jotka ovat tietäen tai tietämättään myötävaikuttaneet tämän kirjan syntyyn.

© Kimmo Aroluoma ja Like Kustannus 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50601-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Sisällys

IN MEDIAS RES Lopun alkua, Vol. III	7
ENSIMMÄINEN OSA (1996–2005)	13
1. LUKU Ville Valo vai Suho Superstar?	15
2. LUKU HIM menestyy Saksassa ja Jimsonweed Helsingin Kalliossa	39
3. LUKU Tuhlaajapoika palaa matkoiltaan	70
4. LUKU Kallion hippiluukusta HIMin yksityiskoneeseen	85
TOINEN OSA (2005–2011)	103
5. LUKU Euroopan halki The Rasmusen keikkabussissa	105
6. LUKU The Rasmus ja HIM kisaavat maailmanvalloituksesta	116
7. LUKU Välivuosi Helsingin Nosturilla	137
8. LUKU Työn suo – mitä enemmän teet, sitä syvemmälle uppoat	150
9. LUKU Lopun alkua, Vol. I	164
10. LUKU Ensin pettää fysiikka, sitten psyyke	192

KOLMAS OSA (2012–2016)	223
11. LUKU Lopun alkua, Vol. II	225
12. LUKU Kylän seppänä Kruununhaassa	252
13. LUKU Veri vetää takaisin tositoimiin	263
14. LUKU Paluu juurille	274
NELJÄS OSA (2017)	285
15. LUKU Iberian niemimaan kautta Tuurin Kyläkaupalle	287
16. LUKU Vielä kerran rapakon taakse	308
17. LUKU Yhden miehen show	316
18. LUKU Luhistuva imperiumi	330
19. LUKU Illuusio murtuu	350
20. LUKU Kiertue ottaa veronsa	368
21. LUKU Kun on vaikeaa, on todella vaikeaa	379
22. LUKU Viimeinen Helldone starttaa Helsingin jäähallista	391
23. LUKU Kollektiiviset jäähyväiset	401

IN MEDIAS RES

Lopun alkua, Vol. III

KAKOFONIA ON sietämätön. Valtavan kokoisessa hallissa soittaa yhtä aikaa satoja eri muusikoita. Välttelen joutumasta slappaavien basistien tulilinjalle, mutta sen sijaan eksyn tuplabassarikompeja hulluina takovien metallipäiden kortteliin. Käännyin toiselle käytävälle, jossa joku salihousuinen fuusioprogekitaristi tiluttaa niin kovalla volyymilla, että hirvittää. Tungen tulpat yhä syvemmälle korviini ja jatkan kulkuani niskavillat pystyssä kohti määränpäättäni.

On tammikuu 2017. Olen työmatkalla Yhdysvaltojen Kaliforniassa, vuotuisilla Anaheimin musiikkialan messuilla. Tänne mekkalaan kokoontuvat ympäri maailmaa käytännössä kaikki laitevalmistajat, maahantuojat ja jälleenmyyjät. Ylipäättään kaikki, joille musiikin tekemiseen käytettävät laitteet ovat joko taloudellinen tai henkinen elinehto.

Minä olen yksi heistä. Pyöritään omaa musiikkialan yritystäni, jonka puitteissa rakennan artisteille laitekokonaisuuksia, maahantuon musiikkilaitteita ja myyn niitä verkkokauppani kautta. Yrittämisen ohessa olen työskennellyt myös bändien kiertueteknikkona. Viime vuosina minua on työllistänyt eniten HIM. Bändi on ollut tauolla, mutta tiedän heidän aktivoituvan lähiaikoina.

Messumatkani pääasiallinen tarkoitus on bongata laiteuutuuksia, tavata valmistajieni edustajia, neuvotella ja illastaa heidän kanssaan. Ohessa tapaan myös HIMin laitetoimittajia, joiden kanssa bändillä on endorsement- eli eräänlainen sponsorisopimus. Tavoitteeni on

solmia bändille uusia yhteistyökuvioita, sillä he aikovat päivittää laitteistonsa tulevalle kiertueelle, pitkälti pakon sanelemana.

Alati laskeva fyysisten äänitteiden myynti ja keikkamatkojen rajusti kasvaneet kustannukset ovat olleet jo vuosia bändin ja manageri Seppo Vesterisen huolenaiheena. Lentoyhtiöt ovat tiukentaneet matkatavaroitten painorajoituksia 2000-luvun alusta lähtien, ja koska Suomesta lähdetään maailmalle pääosin lentäen, laitteiston kuljettaminen keikoille maksaa aina vain enemmän. Tarve matkustaa kevyemmin on polttava, ja nykytekniikka tarjoaa siihen ratkaisun.

Viime aikoina kitaramaailmaa on puhututtanut eniten saksalaisvalmisteinen Kemper, joka on digitaalinen kitaravahvistin. Se on kevyt kuljettaa mukana, ja sen avulla HIM saisi käyttöönsä samat kitara- ja bassosoundit ympäri maailmaa. Vaikka tällaisella laitteella soittaminen on pienimuotoinen kompromissi, Kemperistä olisi hyötyä etenkin niillä keikoilla, joilla olisimme paikallisen vuokralaitteiston varassa.

Digitaalisuus ei istu mukisematta HIMin musiikillisen estetiikan maailmaan, joka on aina nojannut Black Sabbathiin, 70-lukulaisuutta henkiviin analogisiin putkivahvistimiin ja isoihin kaiutintorneihin. Bändin nokkamies Ville Valo on aina karsastanut kaikkea digitaalista ja ollut äärimmäisen tarkka siitä, miltä HIM kuulostaa keikoilla ja studiossa.

HIMin kitaristi Linde on käyttänyt vuosikaudet englantilaisen Laneyn putkivahvistimia. Tunnen yrityksen avainhenkilöt ja saan kutsun heidän 50-vuotisbileisiinsä, joissa on paikalla koko suku, aina perustaja Lyndon Laneystä lähtien. He ovat julkaisseet tänä vuonna uusintaversio Laney Supergroup -vahvistimestaan, jollaista Black Sabbathin Tony Iommikin aikoinaan käytti. Tunnen huonoa omatuntoa siitä, että olen vetämässä yhtä heidän endorsement-artisteistaan täysin vastakkaiseen suuntaan, mutta meidän tulee tehdä kompromisseja. Muuten maailmalla kiertämisessä ei ole kohta mitään järkeä.

Vaikka Ville haraa digitaalisuutta vastaan, bändin basisti Mige on kokeillut Kemperiä ja todennut sen käyttökelpoiseksi ja huomattavasti edistyneemmäksi kuin edellisen sukupolven digivahvistimet. Heidän mandaatillaan hakeudun yrityksen valtavalle messuständille

haistelemaan tunnelmaa ja pyrin solmimaan HIMille endorsement-sopimuksen suoraan valmistajan kanssa.

Vuonna 2017 Kemper on sarjassaan selkeä markkinajohtaja ja sen verran suosittu, ettei heidän tarvitse antaa ilmaisia laitteita kenellekään. Käyttäjäkunta on kieltämättä vaikuttava. Kotimaisistakin bändeistä laitetta hyödyntävät keikoillaan ainakin Nightwish, Apocalyp-tica, Amorphis, The Rasmus ja Lost Society, mutta onneksi HIM on Saksassa ja Yhdysvalloissa edelleen sen verran iso nimi, että sopi-muksesta hyötyisivät molemmat osapuolet. Valmistaja saa käyttää HIMin nimeä ja kuvia yrityksen mainonnassa, ja muusikot saavat puolestaan käyttöönsä ilmaisia laitteita.

Tapaan laitteen luojaan Christoph Kemperin, joka on pikkutakis-saan ja sekavissa hiuksissaan sangen eksentrisen hahmo. Tutustun yrityksen A&R-henkilöihin ja palaan päivästä toiseen jatkamaan kes-kusteluja. Olen myynyt Kemperiä oman musiikkikauppani kautta, mikä painaa sekin vaakakupissa. Saan kuin saankin hierottua HIMille diilin, jonka ansiosta saisimme veloitukselta tarvittavat laitteet kiertueelle. Tuskin maltan odottaa, että pääsen kertomaan uutiset bändille.

Paluulentoni Suomeen lähtee 20. tammikuuta. Yhdysvaltojen presidentinvaalit voittanut Donald Trump nimitetään samana päi-vänä virkaansa globaalia toivoa herättäneen Barack Obaman tilalle. Katselen lentokentän televisioruudulta virkaanastujaisia ja mietin boardausta odottaessani maailman absurdiutta. Olen käynyt viime vuosina jenkeissä lähinnä messumatkoilla ja lomaillut siinä ohessa eri puolilla Kaliforniata. Olen nähnyt maan ongelmat läheltä, mutta en olisi ikinä voinut uskoa, että Trump valittaisiin presidentiksi. Kun ostan lähtöportin viereisestä kaupasta itselleni vesipullon, näen, etteivät markkinamiehet ole aikailleet tuotteistuksen parissa. Ostan kostoksi mukaan ”Make America Great Again” -sloganilla koristel-lun kahvimukin, jotta muistaisin tämän epätodellisen päivän mah-dollisimman pitkään.

ÄÄNI PUHELIMESSA on vakava. Olin odottanut, että Mige ottaisi Kemper-uutiseni ilolla vastaan, mutta hän tuntuu vain kiemurtelevan.

”Nyt on huono meno, ei tehdä mitään muutoksia kamoihin. Ei tiedä, miten käy”, Mige sanoo.

Olen kummissani. Mitähän matkani aikana on tapahtunut? Viime vuodet eivät ole olleet HIMille helppoja. Sapattivuosi on pidetty ja akkuja on ladattu. Muusikot ovat tavanneet pitkän tauon jälkeen tammikuussa Nosturin treenikämpällä. Heidän tarkoituksenaan oli suunnitella seuraavan levynsä sykliä eli hahmotella treeni-, studio-, promo- ja kiertueaikatauluja, mutta ilmeisesti mitään päätöksiä ei ole saatu aikaiseksi.

Tapaan Linden ja kosketinsoittaja Burtonin lounaalla, mutta hekin ovat vaitonaisia. Kumpikaan ei puhu bändinsä tilasta mitään. Tämä on outoa, sillä HIMin kuulumiset ovat aina olleet puheenaiheina päivittäisten uutisten ja ilmiöiden lomassa. Koska en tohdi ottaa itsekkään aihetta puheeksi, pöydässä on paikoin kiusallisen hiljaista. Jokin on vialla. Villeä ei kukaan mainitse sanallakaan. Rivien väleistä pystyy lukemaan paljon, mikä saa minut ajattelemaan, että tuleeko-han seuraavaa levyä lainkaan.

Lopulta kissa päästetään säkistä.

Sunnuntaina 5. maaliskuuta 2017 HIM julkaisee tiedotteen, joka on karua luettavaa. Bändi lopettaa toimintansa. Kaikki mahdollinen on kuulemma tehty, eikä uutta musiikkia ole luvassa. Sen sijaan he lähtisivät vielä jäähyväiskiertueelle. Euroopan osuuden päivämäärät julkaistaan, ja lisäksi tiedotteessa kerrotaan, että Yhdysvaltojen ja Suomen keikat ilmoitetaan myöhemmin. Tämä saa huhut liikkeelle. Monet arvailevat, että bändin yli kahdenkymmenen vuoden ura päättyisi uudenvuodenaattona perinteiseen Helldone-festivaaliin Tavastia-klubilla.

Utinen otetaan bändin fanien keskuudessa tyrmistyneenä vastaan. Tähänkö tämä loppuisi? HIM on maamme musiikkiviennin kruununjalokivi ja pioneeri. Kahdeksan miljoonaa myytyä levyä, single- ja albumilistojen ykkössijat Saksassa, kultalevy Yhdysvalloissa, isot

headline-kiertueet Britanniassa ja menestyminen Australiassa asti ovat jotain sellaista, mihin mikään muu kotimainen bändi ei ollut urallaan heitä ennen kyennyt.

Kiertueen liput myyvät loppuun ennätysvauhtia. Tuska-festivaalien keikka on sovittu jo edellisenä syksynä, joten promoottori Jouni Markkanen saa tietämättään järjestettäväkseen HIMin viimeisen festivaalikeikan Helsingissä, vaikka syy onkin katkeransuloinen.

Lopettamisuutisen jälkeen tunnelma bändin jäsenten kesken vapautuu. Mige ja Burton vierailevat Kruununhaan työhuoneellani. Olen tottunut tällaisiin käynteihin. Aina kun keikat lähestyvät, he ilmaantuvat kuin sattumalta paikalle, ja turisemme pitkään aivan muista asioista. Taakka on selvästi poissa. Tulevalla kiertueella olisi selkeä päämäärä: soittaa vielä kerran tutut biisit faneille ympäri maailmaa ja pistää sen jälkeen homma pakettiin. Mige kertoo uivansa säännöllisesti ja parantavansa kondistaan tulevaa kiertuetta varten. Burtonkin vaikuttaa olevan iskussa. Muusikot eivät kysy suoraan, olenko lähdössä, vaan tunnustelevat fiiliksiäni, juttelevat tulevasta ja kertovat, ketkä ovat lähdössä mukaan. Virallinen puoli hoidetaan manageri Sepon kautta.

Seuraavana päivänä inboxiini kilahtaa HIMin henkilökunnalle osoitettu sähköpostiviesti tulevan kiertueen päivistä. Seppo kysyy, ketkä crew'sta ovat vapaana. Vaikka edelliset vuodet ovat olleet bändin kelkassa ohdakkeisia, en mieti hetkeäkään, vaan kuittaan olevani mukana. Kyllähän tämän tarinan päätös pitää nähdä omin silmin.

ASIAT MUTKISTUVAT toden teolla huhtikuussa. Villeä ei tavoiteta mistään, eivätkä edes bändin jäsenet saa häntä kiinni. Tulevan syksyn ylle lipuu synkkä pilvi, ja seuraavat päivät kuluvat epäuskon vallassa. Toteutuuko kiertue sittenkään? Bändin jäsenet ovat syystäkin huolissaan Villestä, jonka viime vuodet ovat olleet sängen epävakaita. Miten hän pystyy käsittelemään oman elämäntyönsä loppumista?

Myös mahdolliset taloudelliset tappiot huolestuttavat musikoita. Kiertueen liput on käytännössä loppuunmyyty, keikoista on

saatu takuusummat tilille, bussit, rekat ja lennot ovat varattuja ja osittain maksettuja. Jos kaikki peruuntuisi, he pettäisivät uransa loppumetreillä yli satatuhatta faniaan, jotka haluavat nähdä rakastamansa bändin vielä kerran. Tilanne on tukala. Tuntuu oudolta pitää sisällään musiikkialan suurinta salaisuutta, kun mediat julkaisevat bändistä retrospektiivisiä artikkeleita ja sosiaalinen media kuhisee jäähyväiskiertueen ympärillä.

Viikot matelevat, kunnes tilanne laukeaa. Ville on löytynyt. Etsikkoaika on takanapäin, keskusteluja on käyty bändin ja Sepon kanssa. Kiertue tehdään sovitusti. Rattaat pistetään pyörimään, ja valmistelut tulevia keikkoja varten kiihtyvät täyteen momenttiinsa.

Olen helpottunut, mutta hermoilen silti, mitä tuleman pitää. Oma suhteeni Ville Valoon on ollut pitkä ja lämmin mutta myös jokseenkin vaikea. Olen seurannut bändiä aivan alkuaajoista lähtien, paikoin läheltä ja paikoin etäämmältä. HIMin ensimmäisestä levytyksestä on yli kaksikymmentä vuotta, ja vaikka mukaan mahtuu menestystä ja gloriaa, välissä on tapahtunut kaikenlaista.

Niin paljon, että ehkä on jo korkea aika kertoa, miten kaikki sai alkunsa ja kuinka ylipäätään päädyin bändin matkaan.

ENSIMMÄINEN OSA

(1996–2005)

1. LUKU

Ville Valo vai Suho Superstar?

JÄLKIKÄTEEN TUNTUU uskomattomalta, että ensimmäinen ihminen, johon tutustuin Helsinkiin muutettuani, tultaisiin tuntemaan muutaman vuoden päästä Suomen kaikkien aikojen menestyneimpänä rocktähtenä.

Helmikuussa 1996 asuin vielä Kirkkonummella, kolmenkymmenen kilometrin päässä Helsingistä. Olin 24-vuotias ja työskentelin kolmatta vuotta muotishowkiertueita järjestävän Sirpa Rydmanin assistenttina. Intohimoni oli kuitenkin musiikissa. Olin soittanut kitaraa ja bassoa eri bändeissä koko nuoruuteni. Vaikka olin lupaavan uraputken alussa ja etenemismahdollisuus muotibisneksessä näytti varmalta, rockelämän kutsu oli voimakkaampi. Pakahduin maalaislähiön tylsyyteen. Muusikon urani ei etenisi Kirkkonummella, joten olin tehnyt päätökseni. Lopettaisin työni ja muuttaisin huhtikuun alussa Helsinkiin Kallioon ja keskittyisin täysillä soittamiseen.

Olin tehnyt tuttavuutta Kaivopihan Fazer Musiikin levymyyjän kanssa. Tony Taleva oli tärkeä henkilö Helsingin undergroundskenessä ja buukkasi keikkoja monille bändeille. Nyt hän oli järjestämässä pääsiäiseksi ison luokan heavybakkanaaleja Yrjönkadun Teatro-ravintolaan, jossa minäkin olin ehtinyt esiintyä bändieni kanssa. Kyseessä olisi cover-ilta, jossa paikalliset muusikot soittaisivat kokonaisia settejä tunnettujen artistien kappaleista.

Taleva kokosi porukkaa, joka soittaisi täysimittaisen show'n tanskalaisen King Diamondin musiikkia. Bändi tiedettiin lähinnä siitä,

että sen laulaja joko kiljui ennenkuulumattoman korkealta tai sitten murisi ja kähisi teatraalisen alhaalta. Ainutlaatuinen solisti, jonka biisejä ei kukaan pystyisi vetämään, ei sitten millään. Kuka muka laulaisi?

”Ville Valo”, Taleva vastasi varmasti puhelimessa.

Tämä kuulosti oudolta, sillä Ville Valo tunnettiin Helsingissä lähinnä taitavana basistina. Muistin hänen maineensa jo 90-luvun alusta, kun soitin bassoa Kyyriassa. Naisystäväni asui tuolloin Pukinmäessä, kun taas Ville oli kotoisin viereisestä Oulunkylästä. Pistin merkille, kuinka Villestä puhuttiin ihailevaan sävyyn kotibileissä. Hän soitti bändissä nimeltä Donits-Osmo Experience. Olin seurannut heitä sivusta ja ihmetellyt, kuinka kova Ville oli soittamaan funk-tyylistä peukkubassoa.

Taleva mainitsi, että Ville bändeineen oli vetänyt hänen edellisissä bileissään Type O Negative -keikan. Olin itsekin ollut noissa kemuissa ja toimittanut säröpedaaleita sellobändille, joka soitti setillisen Metallican kappaleita. Siitä muodostui pian kaikkien tuntema Apocalyptic. Villen ja kumppaneiden Type O Negative -vetoa en nähnyt, mutta tiesin, että Peter Steele lauloi todella matalalta, ja nyt Ville muka kiljuisi King Diamondia falsetissa korkealta ja kovaa. Nämä olivat musiikillisia ääripäitä, ja vaikka Villellä oli osaavan muusikon maine, missä kohtaa hän oli muka oppinut laulamaan?

TAPASIN VILLE VALON ensimmäistä kertaa helmikuussa 1996 ravintola Teatron kahvilassa. Hän oli 19-vuotias, karismaattinen ja jopa hurmaava miehen alku. Päällä hänellä oli 70-lukulainen, hieman kauhtunut puku, maiharit ja villakynsikkäät. Olemus oli hento, hieman naismainen, ja mielikuvaa vahvistivat enkelimäiset kasvot ja punertavat huulet. Toisaalta hänen äänensä oli matala ja kädet suuret. Nauru oli persoonallinen, melkein pelottava. Hiukset hieman silmillä hän oli melkeinpä viehättävä ilmestys.

Tulimme nopeasti juttuun. Villellä oli mahtava huumorintaju, jonka lisäksi meitä yhdisti intohimo musiikkiin, erityisesti 80-luvun

hevibändeihin. Epäilin edelleen, miten hän pystyisi laulamaan King Diamondin kappaleita.

”Kyllä mä oon niitä biisejä vetänyt”, Ville totesi.

Hän oli puheissaan ja olemukseltaan vaikuttava kuin mikä ja lisäksi arvostettu ja hehkutettu basistitähti, joten en voinut muuta kuin luottaa häneen.

Ville kertoi, keitä muita muusikoita oli lähdössä mukaan. Hänen bändinsä kitaristi Mikko ”Linde” Lindström ja heidän yhteinen kaverinsa Titus Hjelm soittaisivat kitaroita. Minä soittaisin bassoa, mutta rumpali oli vielä hakusessa.

Tiesin, että Kyyrian rumpali Mika ”Kaasu” Karppinen oli kova King Diamond -fani. Tunsimme toisemme jo yläasteella ja olimme soittaneet vuosia yhdessä. Lupasin kysyä häntä mukaan. Kaasu suostui ilomielin. Otin projektin tosissaan, sillä halusin tehdä Villen vaikutuksen. Treenasin kappaleet niin hyvin kuin mahdollista. Ville oli tyytyväinen rytmiryhmäämme ja me puolestamme siihen, kuinka hienosti soitto kulki treeneissä. Hän itse klaarasi haastavat lauluosuudet mainiosti.

Villen tekemisen palo musiikin, lavan ja show’n suhteen oli jotain ennennäkemätöntä. Kaikki hoidettiin viimeisen päälle, eikä mikään jäänyt puheen asteelle. Palkkasimme mukaan miksaaja Mikko Karmilan, jonka Kaasu tunsu entuudestaan. Rekvisiittaa riitti. Oli kynttilänjalkoja, raamattua, pentagrammia, arkkua, alttaria ja pääkalloa. Villen naama oli maalattu ja hänellä oli tekoviikset esikuvansa tyyliin. Linden kaveri Mikko ”Bolton” Karppanen oli maskeerattu *Themlevyn* mukaisesti isoäidiksi. Hän istui pyörätuolissa, jonka työnsi lavalle valkoiseen hoitajan asuun pukeutunut Anna Katz. Hauskaa kyllä hän on nykyään korkeassa virassa virologian tohtorina.

Teatron-keikka onnistui, ja yhteinen projektimme tuli päätökseensä. Ville oli henkilönä sen verran vetoava, että halusin tutustua häneen paremmin. En ollut koskaan tavannut toista yhtä asialleen omistautunutta muusikkoa.

KALLIO OLI ihmisen parasta aikaa. Ystävystyin vähitellen Villen kanssa ja päiväkaljoittelimme Roskapankissa, joka tuntui kesällä 1996 kaiken keskipisteeltä. Välillä ostimme kireän kymppikassillisen olutta läheisestä Valintatalosta ja parkkeerasimme Kirstinkadun askeettiseen poikamiesboksiini. Kulman takana oli leipäjono, jossa jonotin aika ajoin muiden seassa. Ville oli erityisen tarkka siitä, ettei hän ottanut almuja keneltäkään vastaan. Hän saattoi syödä koko päivän aikana yhden ranskanleivän. Sätkärööki paloi. Hän oli muuttanut astmansa takia 17-vuotiaana yksin asumaan Eiraan Pietarinkadulle. Isä maksoi vuokran ja astmalääkkeet ja antoi sen verran rahaa, että Ville tuli jotenkuten toimeen ja pystyi keskittymään musiikin tekemiseen. Ville teki hänelle töitä korvaukseksi, sillä isä ei halunnut, että poika hakee työttömyys- tai sosiaalitutkia, vaan rahoitti mieluummin kaiken itse. Tässä asenteessa oli mielestäni jotain todella arvostettavaa.

Sain kuunneltavaksi Villen His Infernal Majesty -bändin tuoreen demonauhan. Hän oli laulanut upeasti Teatron keikalla, ja nyt kuulin ensimmäistä kertaa, miltä hänen äänensä kuulosti studio-olosuhteissa. Kylmät väreet menivät selkäpiissä, kun tajusin, kuinka ainutlaatuinen laulaja Ville oikeasti on. Fraseeraus kiihko ja energia olivat käsin kosketeltavissa. Bändin intensiteetti nauhalla oli ”Stigmata Diabolin” ensimmäisestä riffistä lähtien jotain aivan käsittämätöntä. ”Wicked Game” oli nauhan toinen biisi, ja siinä oli selkeää hittiaimesta. Omintakeinen versio Chris Isaakin herkistelystä oli kekseliäs yhdistelmä rankkoja kitaroita ja hempeää laulua, eikä Villen tulkinta hävinnyt piiruakaan alkuperäiselle versiolle. Kaiken kukkuraksi demo oli tehty äänittäjä Hiili Hiilesmaan kanssa Munkkiniemen nuorisotalon studiossa vain parissa tunnissa. Muusikot olivat roudanneet kamansa sinne, soittaneet biisinsä ja Hiili oli miksannut kaiken lennossa. Mies ja paikka olivat tuttuja, sillä Hiili oli äänittänyt omiakin bändejäni. Me olimme käyttäneet kaksi päivää kolmen biisin tekemiseen, siinä missä HIMin parin tunnin nauha kuulosti paremmalta kuin monet sen ajan metallilevyt.

Mitä enemmän tutustuin Villeen, sitä enemmän vaikutuin hänen lahjakkuudestaan. Kuuntelimme musiikkia tuntitolkulla. Hän perehdytti minut Type O Negativeen, jonka elokuussa 1993 julkaistu *Bloody Kisses* -levy ja sen ”Christian Woman” -kappale olivat valaneet raskaan mutta romanttisen goottirockin peruskiven, jota Ville jalosti osaltaan eteenpäin. Kalifornialainen Kyuss oli kova juttu, ja heidän *Welcome to Sky Valley* -levynsä soundimaailma kiehtoi Villeä. Cathedralin johtaja Lee Dorrian oli yksi stoner-skenen avainhahmoista, ja heidän *Forest of Equilibrium* oli Villelle tärkeä levy. Katsoimme silmä kovana vhs-nauhoilta myös 70- ja 80-lukujen suuruuksien otteita. Omaksumme parhaamme mukaan Black Sabbathin, Dion, W.A.S.P:in, Kissin ja muiden keikkatallenteilta, miten kokeneet bändit hoitivat hommansa keikkatilanteessa. Pistin merkille, että Ville ei katsellut alhaalta päin kenenkään touhuja, vaan kritisoi ja jopa nauroi avoimesti bändien lavamaneereille. Hevimusiikkiin tuli suhtautua myös huumorilla.

Myös black metallin kanssa flirttailtiin. Emperor, Impaled Nazarene, Burzum ja muut tulivat tutuiksi, ja kävimme katsomassa bändejä keikoilla. Intoilimme Norjan skenestä, ja katsoimme dokumentteja ilta toisensa perään. Ville oli kiinnostunut okkultismista ja kertoi tarinoita Aleister Crowleyestä ja Anton LaVeystä, mutta emme ottaneet tätäkään touhua liian vakavasti. Black metal -bändien vakaavuudessa oli kyllä jotain kiehtovaa, ja kun levyt ja soitto ammattimaistuiivat Dimmu Borgirin johdolla, evoluution seuraaminen kiinnosti minua kovasti.

Illat notkuimme Teatron baarissa, jossa HIMin basisti Mikko ”Mige” Paananen oli töissä tiskin takana. Hänen isoveljensä oli yksi paikan omistajista, joten saimme juoda olutta henkilökuntahintaan. Hevipäällikkö Tony Taleva ja Radio Cityn Jone Nikula veljensä Stuban kanssa päivytyivät usein baarin nurkassa omine hoveineen. Tein paikoin Teatrolla hanttihommia, lähinnä salin tuolien roudausta bissepalkalla.

Tony Taleva perusti metallimusiikkiin keskittyneen lehden nimeltä *SFP Metal Magazine*, johon aloin kirjoittaa artikkeleita ja

levy-arvosteluja. Sain toimistolta käytännössä kaikki uudet metalli-levyt, joita sitten ruodittiin ja kommentoitiin porukalla. Levyraati-maiset illanistujaiset olivat hauska tapa kirjoittaa levyarvioita, sillä vaihtelevan tasoisten hevillevyjen kuunteleminen yksin olisi ollut liian raskas urakka.

Ville analysoi musiikkia silmiä avartavalla tavalla. Hän vaikutti ymmärtävän kaikkia musiikkityylejä ja osasi sanoa suoraan, mistä vaikutteet oli otettu ja mitä milläkin levyllä oli haettu. Oli suorastaan mykistävää seurata, kuinka tarkasti ja suorasukaisesti hän arvioi muusikkojen suorituksia. Myös soundien ja tuotannollisten ratkaisujen poimiminen sujui häneltä helposti. Ville kertoi kuunnelleensa eri levyjen vireitä, sävellajeja ja tempoja ja kirjoittaneensa niitä ylös. Hän kertoi lukeneensa Kissin Gene Simmonsin oppeja, miten bändin oheismyynti kannattaa järjestää. Ja kun hän nappasi sohvan nurkasta basson ja näytti sillä jonkin kappaleen riffin, tajusin mitä substanssiosaaminen oikeasti tarkoittaa. Olin mielestäni osaava basisti, mutta en mitään sinne päinkään kuin Ville. Päivä päivältä minulle selkeni, kuinka näkemyksellisen ja musiikillisesti älykkään ihmisen kanssa olin tekemisissä.

BAAREISSA PUHUTTIIN uudesta lupaavasta helsinkiläisbändistä nimeltä Jimsonweed. Paljastui, että Ville tunsi sen jäsenet hyvin. Hän oli käynyt soittamassa bassoakin heidän treeneissään.

Laulaja Suho Superstar oli Villen mukaan bändinsä selkeä johtaja, jolla oli musiikistaan selkeä visio. Hänellä oli ollut pääkaupunkiseudulla pienoista kulttimainetta nauttinut Nasty Needs -bändi, jota olin kuullut Kyyria-aikoinani. Heidän demonauhansa oli herättänyt kiinnostusta musiikkipiireissä, mutta ryhmä oli hajonnut. Suhon uusi bändi Jimsonweed herätti paljon huomiota jo ensimmäisillä keikoillaan, ja näytti, että bändin tie oli valmiiksi pedattu. He olivat saaneet varhaisessa vaiheessa levytyssopimuksen, kun Zen Garden -yhtiön pomo Kari Hynninen oli käynyt bändin treeneissä ja signan-
nut heidät ilman minkäänlaista demonauhaa.

Jimsonweedin *Invisible Plan* -debyytti oli valmis, ja kuinka olla-kaan, Villeltä löytyi c-kasettikopio vielä julkaisemattomasta pitkäsoitosta. Kitarat soivat levyllä korostetun kovaa ja tekivät minuun suuren vaikutuksen. Ville intoili, kuinka kova Marco Kämäräinen oli soittamaan ja kehui hänen kitarasoundiaan. Tyyli oli kieltämättä persoonallinen. Levyllä kuului maukasta ja sen ajan metallikitaroinnista poikkeavaa soittoa. Oli unisono-bendejä, nopeasti soitettuja trillejä, duuritersejä ala- ja yläkielillä. Melkeinpä kaikkea muuta kuin normaaleja kvinttiotteita, joita kaikki muut heavybändit käyttivät. Lisäksi kitaristi Kämäräisellä oli ainutlaatuinen sormivibra. Luulin aluksi, että kyseessä oli efektipedaali, mutta ei, sormista se tuli. Kaiken nitoi yhteen pettämätön tyylitaju.

Ville oli hengannut muusikoiden kanssa studiossa ja tutustunut samalla miksaaja Hiili Hiilesmaahan, joka oli Suhon kanssa onnistunut loihtimaan äänitteelle härmäläisittäin ennenkuulumattoman raskaan äänimaiseman. Ville oli seurannut tarkasti levyntekoprosessia ja näytti nauhalta, kuinka jokaisesta biisistä löytyi mehukkaita yksityiskohtia tai jokin poikkeuksellinen äänitysratkaisu. Villen mukaan instrumenttien poikkeava balanssi oli tarkoituksellista ja yksi Hiilin tuotantomaneereista. Nauhaa oli paikoin nopeutettu soittovaiheessa ja hidastettu jälkikäteen, jotta lopputulos kuulostaisi entistä raskaammalta ja tiukemmin soitetulta. Panoroinneilla oli leikitty villisti, ja mukana oli monenlaisia efektejä. Välillä Suhon laulu tuli kuin radion sisältä. Levyn analogista vintage-estetiikkaa tihkuva raskas soundimaailma oli tuon ajan Suomessa jotain aivan uutta ja täysin vertailukelpoinen kansainvälisten tuotosten kanssa. Jimsonweedin raskas ja psykedeelinen musiikki iski minuun kovaa. Olin juuri löytänyt uuden suosikkibändini.

JIMSONWEED ESIINTYI Tavastialla täysille saleille. Suho halusi jeesata Villeä ja otti His Infernal Majestyn kesäkuussa 1996 Jimsonweedin lämmittelijäksi. Tämä oli Villen bändin ensimmäinen Tavastian keikka ja hänelle erittäin tärkeä. Koska vietimme muutenkin

kaikki päivät yhdessä, Ville pyysi minut mukaan keikalle auttamaan roudauksessa ja katselemaan soittimien ja laitteiden perään.

Kävin ennen keikkaa bändin treeneissä ja tutustuin samalla paremmin Villen bändikavereihin. Basisti Mige tuntui olevan bändin sielu. Hän oli pari vuotta Villeä vanhempi, karismaattinen, ekstrovertti ja hauska kaveri. Selkeä Villen kakkosmies ja sparraaja, jonka kanssa hän oli pistänyt bändin ensimmäistä kertaa alulle. Ville oli sanonut kenties leikillään olevansa kovempi basisti kuin Mige, joten hänen soitossaan oli pakko olla jotain erityistä, jos Ville oli kerran uskonut bassotontin hänelle. Keikoilla Mige oli ainakin elementissä. Hän oli alusta asti luonteva ja eli täysillä musiikin mukana.

King Diamond -keikalta tuttu kitaristi Linde oli samanikäinen kuin Ville ja teknisesti huipputaitava, trenannut Steve Vait ja muut. Kaksikko oli tutustunut seitsemännellä luokalla. He arvostivat toistensa musikaalisuutta ja tunsivat täysin toistensa kyvyt ja maneerit. Migen lähdettyä armeijaan, Linde ja Ville olivat pistäneet bändin uudestaan pystyyn. Linde oli hiljainen ja vielä arka. Ville ei hoppuillut hänen kanssaan, vaan antoi hänelle aikaa kehittyä ja löytää oma juttunsa.

Pistin merkille treeneissä, että näiden kolmen kaverin yhteys toimi saumattomasti. Soittajat olivat teknisesti osaavia, ja he tunsivat Villen sen verran hyvin, että osasivat tulkita ja toteuttaa nopeasti hänen toiveitaan.

Rumpuja soitti Lappeenrannasta Helsinkiin muuttanut Juhana ”Pätkä” Rantala. Ville ja Mige olivat nähneet hänet Slumgudgeonin kanssa keikalla ja pitäneet hänen soittotyylistään. Jimsonweedien Suhokin oli suositellut Pätkää ja antanut puhelinnumeron Villelle. Pätkä oli laillani ulkopaikkakuntalainen ja asui niin ikään Kalliossa. Ystävystyimme nopeasti, ja taitoimme usein yhdessä matkaa keskustan baareista takaisin Pitkäsillan toiselle puolelle.

Ensimmäinen Tavastian-keikka oli jännittävä hetki meille kaikille. Kun His Infernal Majestyn osuus oli ohi ja olimme saaneet kamat nippuun, katselimme yleisöstä Jimsonweedien esiintymistä.

Suhon ryhmä oli lavalla vaikuttava ilmestys. Kitaristi ja basisti näyttivät prätkäjengiläisiltä. Rumpuja takoi liki eläimellinen hahmo, 80-luvun katurockbändi Smackissä marinoitunut Kinde. Suho Superstar oli lavalla elementissään ja kuin luotu bändiliideriksi. Personallisen hipahtavasti pukeutuva latinotaustainen laulaja pitkine kiharine hiuksineen tihkui rockin mystiikkaa ja oli selvästi houkutelut yleisöön naispuolisia katsojia.

Ilmainen olut veti meitä takahuoneeseen, jossa seurasin, kuinka Jimsonweedien roudarit juoksivat keikan aikana lavan taakse toimittamaan jotain. Nämä kaverit olivat kovissa kuoseissa, silmät lautasina. En ollut itsekään täysin noviisi. Kyllä Kirkkonummellakin oli riittänyt hörhöjä, mutta näiden jätkien tai pikemminkin miesten touhu oli ihan muuta.

Hengasimme loppuillasta savuisessa takahuoneessa Jimsonweedien muusikoiden kanssa. Etenkin kitaristi Marco Kämäräinen oli sohvalla istuessaan hurja ilmestys. Mustat vaatteet, puvuntakki, iso maha, iso parta, mustat aurinkolasit ja pitkät suorat hiukset. Hän oli soittanut keikalla juuri niin vakuuttavasti kuin Ville oli antanut ymmärtää. Kaljaa hän hörppi puoli tuoppia kerrallaan.

Heidän touhussaan oli todellista vaaran makua. Tarina kertoi, että bändin keikka Lepakossa oli peruttu, koska poliisit olivat hakeneet rumpali Kinden soundcheckin ja esiintymisen välissä. Ville oli katellut Jimsonweedia läheltä ja tiesi, ettei heillä ollut vakituista basistia. Kun sanoin, että olisi hienoa soittaa heidän kanssaan, hän lupasi puhua minusta Suholle. Samalla hän varoitteli, ettei kyseessä ollut helppo ryhmä. Ville tuntui tietävän, mistä bändissä oli kyse, hyvässä ja pahassa. Hälytyskellojen olisi pitänyt soida päässäni, mutta kaverini varoituksen sanat kaikuivat kuuroille korville. Jimsonweed kiehto minua tuon illan jälkeen entistä enemmän.

HIS INFERNAL MAJESTYN ura liikahti nopeasti eteenpäin. Eräänä aamuna Ville soitti innoissaan minulle. Meille täysin tuntematon Asko Kallonen oli soittanut hänelle ja tarjonnut bändille levy-

tyssopimusta BMG:lle. Piirit olivat pienet. Ville oli tutustunut Suhon kautta Zen Gardenin Kari Hynniseen, joka oli nähnyt HIMin keikalla ja välittänyt Villeltä saamansa demon ystävälleen Askolle.

Suomen BMG oli perustanut alamerkin nimeltä Terrier. Yhtiö oli saanut saksalaiselta emoyhtiöltään luvan signata kotimainen englanniksi laulava rockbändi. Mukana tiimissä oli MTV3:n Jyrki-ohjelmasta tuttu Katja Ståhl ja muutakin ammattitaitoista porukkaa. Levytyssopimusta juhlittiin päivätolkulla, ja spekuloimme porukalla, mitä kaikkea se toisi tullessaan. Metallibändi kansainvälisellä levy-yhtiöllä oli tuolloin Suomessa iso juttu.

Heinäkuussa 1996 bändi meni muutamaksi päiväksi studioon äänittämään ensimmäistä ep:tään. Ville tuli suoraan studiosta meille tuoreen masternauhan kera, sillä hän halusi kuunnella sitä tutuilla stereoilla. Kuuntelimme nauhan läpi kymmeniä kertoja, ja se vain parani kerta kerralta. Hiilin kanssa työstetty äänite oli onnistunut, linjakkaampi ja kaikin puolin ammattimaisempi kuin demo. Biisit olivat minulle tuttuja. ”Stigmata Diaboli” oli omiin korviini vähän liian tuotetun kuuloinen, mutta sen sijaan ”Wicked Game” oli entistä parempi. ”Dark Sekret Love” oli treeneissä ja keikoilla kuultu, hie-man progressiivisempi uusi kappale. ”The Heartless” oli niin ikään minulle tuttu ja taltioitu mielestäni onnistuneesti.

666 Ways to Love: Prologue -nimen saanut ep julkaistiin loka-kuussa 1996, ja se menestyi ”Wicked Gamen” siivittämänä mukavasti. Eräänlaiseksi käyntikortiksi muodostunut cover-kappale soi radioissa ja bändi kuvasi siitä Jyrki-ohjelmaa varten sympaattisen kotivideon. Moni kaverini pisti kappaleen merkille, hekin, jotka eivät yleensä kuunnelleet musiikkia. Olin liki lumoutunut Villestä ja hänen bändistään ja hehkutin avoimesti kaikille tutuille ja tuntemattomille, kuinka tästä tulee kovin juttu Suomessa koskaan. Ehkä vähän rasittavuuteenkin asti.

Ep:n ilmestyttyä bändin nimestä alettiin käyttää lyhennettä HIM. Pian he pääsivät esiintymään livenä Jyrkiin. Tuon ajan televisiotuotanto oli etenkin raskaampien bändien soundien osalta vielä lapsen-

kengissä, joten Ville halusi minut mukaan varmistamaan, että miksaus olisi mahdollisimman onnistunut. Olimme kuunnelleet sen verran musiikkia yhdessä, että tiesin mitä Ville halusi ja miltä HIMin tuli kuulostaa. Ville pyysi minua tähdentämään moneen kertaan, että basso ja kitara olisivat kuin yhtä, ja että ”kitarat kuuluvat tarpeeksi kovaa”. Tällainen päsmäröinti epäilemättä kismitti Jyrkin omaa äänimiestä Anttoni Wickströmiä, mutta Villen visio bändistään oli selkeä. Eikä Anttoni päässyt jatkossakaan helpolla. Kävin tulevina vuosina useampaan kertaan Jyrkissä jeesaamassa kaveribändejäni soundien kanssa. Metallin eri alalajit olivat soundimaailmoiltaan tiukkaan raamitettuja, mutta minulla oli ainakin omasta mielestäni käsitys, miltä minkäkin tuli kuulostaa.

SYKSYLLÄ 1996 Ville teki uusia biisejä, treenautti bändiään ja valmistautui pitkäsoiton tekemiseen. Hänellä oli kova hinku saada ensimmäinen albumi ulos, joten bändi kävi demottamassa Hiili Hiilesmaan kanssa uutta materiaalia. 45 minuutin mittaisen nauhan biisit olivat kovia. Yllätyksekseni BMG:n Asko Kallonen sanoi puolestaan Villelle, että ”tee ihan rauhassa uusia biisejä, nämä eivät ole tarpeeksi hyviä”. Kahta uudelleensovitettua kappaletta lukuun ottamatta demon satoa ei käytetty tulevalla levyllä, vaan ne jäivät sille tielleen. Seuraavaa ep:tä suunniteltiin ja sen raidat äänitettiin valmiiksi, mutta BMG ei halunnut hätäillä, vaan halusi panostaa albumin julkaisuun. Ville sävelsi lisää musiikkia ja kävi paikoin ylikierroksilla. Energiaa riitti ja hän halusi purkaa musiikillisia ambizioitaan kaikenlaisiin projekteihin.

Kehittelimme Tony Talevan 28-vuotissynttäreille lahjaksi Villen säveltämän biisin yhden vuorokauden aikana nollasta sataan. Ohjelmoin aamulla Kirstinkadun yksiössäni rumpukoneella rummut, iltapäivästä Titus Hjelm soitti kitarat ja minä bassot. Ville lauloi osuutensa alkuillasta. Oli ällistytävää, kuinka nopeasti hän äänitti neliraiturilla useita päällekkäisiä lauluraitoja, teki välimiksauksia ja saattoi koko projektin valmiiksi. Lopuksi siirsimme koko

hoidon kaveriltani lainaamalle dat-nauhurille. Aamulla kävin Pitäjänmäellä teettämässä valmiin cd:n. Villen graafikkotuttu Jussi Karp-panen suunnitteli ja printtasi kannet ja toi ne meille Kampin met-roasemalle. Levy sujautettiin kansiin ja Symphony of Flesh -bändin nimellä kulkenut ”Temple of Evil” -single ojennettiin parin tunnin päästä Talevalle yllätyksenä kesken juhlamenojen ja laitettiin soi-maan Teatron PA-laitteistosta.

Soitin tuolloin bassoa Lullacry-nimisessä bändissä, jonka lau-laja oli vaihtumassa. Ville lauloi Kirstinkadulla treenikämppädemon päälle neliraituriin neljän biisin demolaulut stemmoineen, jotka tuleva laulaja Tanja Kempainen sitten omaksui yksi yhteen. En voinut kuin ihmetellä, kuinka sofistikoitunut Villen melodian- ja harmoniantaju oli.

Villen ystävä Sanna June-Hyde oli kuvaamassa elokuvaa Hotelli Hesperian yökerhossa, jossa kävimme Villen ja hänen kaverinsa Antto Melasniemen kanssa näyttelemässä yökerhon bändiä. Soi-timme Villen HIMille säveltämää biisiä, joka oli hylätyn demonau-han satoa. Ville lauloi ja soitti koskettimia, Antto rumpuja ja minä kontrabassoa. Elokuva ei koskaan julkaistu, mutta tuo kohta-tyy jostain internetin syövereistä.

Teimme Tituksen ja Villen kanssa vielä toisen cover-keikan Teat-rossa Talevan Halloween-kemuissa. Tällä kertaa soitimme rumpu-koneen tukemana setin Villen suurta suosikkia The Sisters of Mercyä, mikä tarjosi hänelle mahdollisuuden tulkita Andrew Eldrichin kulmi-kasta goottilaulua. Lavashow’na oli pitkät mustat takit, stetsonit ja niin paljon savua kuin Teatron koneista suinkin lähti.

TONY TALEVAN *SFP Metal Magazine* -lehden toimituksessa riitti kuhinaa. Alkujaan ilmoitusmyynnistä vastannut Pasi Kuokkanen toimi yhä näkyvämmiin Tonyyn oikeana kätenä. Lukijamäärät olivat kasvaneet räjähdysmäisesti. Kirjoittajakaarti laajeni, mutta lehti oli yhä journalistisesti täynnä lapsuksia. Suurin osa oli amatöö-rejä, minut mukaan lukien, mutta into oli sitäkin kovempi. Painettu

aviisi näytti sen sijaan hyvältä, sillä graafikkoserkukset Jussi ja Ville Karppanen taittoivat lehteä ammattimaisesti. Lehti muutti Vallilan teollisuusalueelta Fredrikinkadulle Spinefarmin Spine-Centerin alakertaan, jossa pääsimme seuraamaan suomimetallin nousua päällopaikalta.

Kirjoitin HIMistä niin paljon kuin Taleva vain kehtasi julkaista. Ville seurasi prosessia sivusta. Hän halusi päättää artikkelien ulkoasun, mitä lehteä taittaneet Karppaset vastustivat jyrkästi. He tunsivat Villen tavan vaalia kaikkea hänen bändiinsä liittyvää, mutta halusivat puolestaan pitää päänsä oman taiteensa suhteen.

Haastattelin monia muitakin koti- ja ulkomaisia bändejä kuten Children of Bodom, Sentenced, Corrosion of Conformity, Cathedral ja Cradle of Filth. Osan tein toimiston puhelimella, osan kasvokkain hotellien auloissa. En halunnut ruotia kenenkään kotimaisen kollegan musiikkia omalla nimelläni, joten kirjoitin levyarvostelut pseudonyymeillä kuten Arto Paanala tai Arthur Innanbäck. Koin tärkeäksi pitää kriitikkominäni visusti erillään muusikkoudestani.

Kun Ville keskittyi säveltämiseen, hengasin yhä enemmän HIMin kitaristin Linden ja King Diamond -keikalta tutun Boltonin kanssa. Istuimme kolmistaan Linden kämpillä Punavuoreessa, kuuntelimme heviä ja kävimme iltaisin hevibaareissa. Linde seurusteli tuolloin Zaida Bergrothin kanssa, joka piti usein kotibileitä. Zaida oli tosi ystävällinen, ja vaikka en tuntenut hänen ystäväpiiristään ketään, hän sai minut tuntemaan, että kuuluiin porukkaan. Paikalla oli Janne Freemia, Roni Martinia ja ties mitä kulttuurihahmoja. Tunnelmaa avitti, että kemuissa kuunneltiin pääosin The Beatlesin hippikauden tuotantoa. Bändi oli minulle rakas, mutta Ville vihasi avoimesti The Beatlesia, kuten koko muukin *SFP Metal Magazinen* porukka. Toinen Villen inhokki tuntui olevan Ultra Bra. Ville suorastaan kihisi rai-vosta puhuessaan Kerkko Koskisesta ja siitä, kuinka tämä oli ollut ärsyttävän pikkuvanha jo kouluaikoina. Löin itsekin pökköä pesään. Ultra Bra oli kuin vastavoima, josta ammennettu antipatia tuntui tuovan Villelle voimaa ja päämäärän oman musiikkinsa eteenpäin